TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. liepos 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 – Valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymas – 20 straipsnis – Nustatymo procedūros pradžia – Tarptautinės apsaugos prašymo pateikimas – Kompetentingų institucijų gautas valdžios institucijų parengtas pranešimas – 21 straipsnio 1 dalis – Terminas pateikti prašymą perimti savo žinion – Atsakomybės perkėlimas kitai valstybei narei – 27 straipsnis – Teisių gynimo priemonė – Teisminės kontrolės apimtis“

Byloje C-670/16

dėl *Verwaltungsgericht Minden* (Mindeno administracinis teismas, Vokietija) 2016 m. gruodžio 22 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. gruodžio 29 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Tsegezab Mengesteab

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič ir L. Bay Larsen (pranešėjas), teisėjai E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen ir K. Jürimäe,

generalinė advokatė E. Sharpston,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. balandžio 25 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– T. Mengesteab, atstovaujamo *Rechtsanwältin* D. Ottembrino,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir R. Kanitz,

– Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Z. Fehér ir M. M. Tátrai,

– Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos C. Crane, padedamos baristerio D. Blundell,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Condou-Durande ir G. Wils,

susipažinęs su 2017 m. birželio 20 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31; toliau – reglamentas „Dublinas III“), 17 straipsnio 1 dalies, 20 straipsnio 2 dalies, 21 straipsnio 1 dalies ir 22 straipsnio 7 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Eritrėjos piliečio Tsegezab Mengesteab ir *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika), kuriai atstovauja *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, toliau – tarnyba), ginčą dėl pastarosios sprendimo, kuriuo atmestas T. Mengesteab prieglobsčio prašymas, konstatuota, kad nėra motyvų, dėl kurių būtų draudžiama jį išsiųsti, nurodyta jį perduoti Italijai ir jam nustatytas draudimas atvykti į šalį ir būti joje šešis mėnesius nuo jo išsiuntimo dienos.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas (EB) Nr. 343/2003

3 2003 m. vasario 18 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 343/2003, nustatantis valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (OL L 50, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 109), buvo panaikintas ir pakeistas reglamentu „Dublinas III“.

4 Reglamento Nr. 343/2003 4 straipsnio 2 dalyje buvo numatyta:

„Prieglobsčio prašymas laikomas pateiktu, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka prieglobsčio prašytojo pateiktas prašymo blankas arba valdžios institucijų parengtas pranešimas. Tais atvejais, kai prašymas pateikiamas ne raštu, laiko tarpas tarp ketinimo pareiškimo ir pranešimo parengimo turėtų būti kuo trumpesnis.“

Reglamentas (EB) Nr. 1560/2003

5 2003 m. rugsėjo 2 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1560/2003, nustatančio išsamias Reglamento (EB) Nr. 343/2003 taikymo taisykles (OL L 222, 2003, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 200), iš dalies pakeisto 2014 m. sausio 30 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (OL L 39, 2014, p. 1), II priedo A sąrašo I dalies 7 punkte, be kitų neteisėto atvykimo kertant išorės sieną įrodymų, nurodyta „teigiama atitiktis, gauta iš *Eurodac*, palyginus prašytojo pirštų atspaudus, paimtus laikantis [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 603/2013 dėl *Eurodac* sistemos pirštų atspaudams lyginti sukūrimo siekiant veiksmingai taikyti Reglamentą (ES) Nr. 604/2013 ir dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų bei Europolo teisėsaugos tikslais teikiamų prašymų palyginti duomenis su *Eurodac* sistemos duomenimis ir kuriuo iš dalies

keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1077/2011, kuriuo įsteigiama Europos didelės apimties IT sistemų laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje operacijų valdymo agentūra (OL L 180, 2013, p. 1),] 14 straipsnyje nustatytos tvarkos“.

Direktyva 2013/32/ES

6 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p 60; toliau – Procedūrų direktyva) 6 straipsnio 1–4 dalyse nustatyta:

„1. Asmeniui paprašius tarptautinės apsaugos kompetentingos pagal nacionalinę teisę tokius prašymus registruoti institucijos, registracija atliekama ne vėliau kaip per tris darbo dienas nuo prašymo dienos.

Jeigu tarptautinės apsaugos prašoma kitų institucijų, kurios, tikėtina, gali gauti tokių prašymų, tačiau nėra kompetentingos juos registruoti pagal nacionalinę teisę, valstybės narės užtikrina, kad tokiu atveju registracija būtų vykdoma ne vėliau kaip per šešias [darbo] dienas nuo prašymo dienos.

<…>

2. Valstybės narės užtikrina, kad tarptautinės apsaugos paprašęs asmuo turėtų veiksmingą galimybę prašymą pateikti kuo greičiau. <…>

3. Nedarant poveikio 2 daliai, valstybės narės gali reikalauti, kad tarptautinės apsaugos prašymai būtų pateikti asmeniškai ir (arba) nurodytoje vietoje.

4. Nepaisant 3 dalies, laikoma, kad tarptautinės apsaugos prašymas yra pateiktas, kai atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos gauna prašytojo pateiktą blanką arba oficialų pranešimą, kai tai numatyta nacionalinėje teisėje.“

7 Šios direktyvos 31 straipsnio 3 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad nagrinėjimo procedūra būtų baigta per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos.

Kai prašymui taikoma [reglamente „Dublinas III“] nustatyta procedūra, šešių mėnesių terminas pradedamas skaičiuoti nuo tada, kai pagal tą reglamentą nustatoma už prašymo nagrinėjimą atsakinga valstybė narė, prašytojas yra tos valstybės teritorijoje ir yra kompetentingos institucijos žinioje.

<…>“

Direktyva 2013/33/ES

8 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/33/ES, kuria nustatomos normos dėl tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo (OL L 180, 2013, p. 96), 6 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad per tris dienas nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos prašytojui būtų įteiktas jo vardu išduotas dokumentas, patvirtinantis jo, kaip prašytojo, statusą arba liudijantis jo teisę būti valstybės narės teritorijoje, laukiant, kol bus nagrinėjamas arba kol yra nagrinėjamas jo prašymas.

<…>“

9 Šios direktyvos 14 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Galimybė naudotis švietimo sistema suteikiama ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo nepilnamečio arba nepilnamečio vardu pateikto tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos.

<…>“

10 Minėtos direktyvos 17 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Valstybės narės užtikrina, kad tarptautinės apsaugos besiprašantys prašytojai turėtų galimybę naudotis materialinėmis priėmimo sąlygomis.“

Reglamentas „Eurodac“

11 Reglamento Nr. 603/2013 (toliau – reglamentas „Eurodac“) 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Kiekviena valstybė narė nedelsdama paima kiekvieno ne jaunesnio kaip 14 metų amžiaus tarptautinės apsaugos prašytojo visų pirštų atspaudus, taip pat kuo skubiau ir ne vėliau kaip per 72 valandas nuo jo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo, kaip apibrėžta [reglamento „Dublinas III“] 20 straipsnio 2 dalyje, perduoda juos, kartu su šio reglamento 11 straipsnio b–g punktuose nurodytais duomenimis, į centrinę sistemą.

<…>“

12 Reglamento „Eurodac“ reglamento 14 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kiekviena valstybė narė nedelsdama paima kiekvieno ne jaunesnio kaip 14 metų amžiaus trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, kuris kompetentingų kontrolės institucijų buvo sulaikytas dėl neteisėto tos valstybės narės sienos kirtimo jūra, sausuma ar oru iš trečiosios šalies ir kuris nebuvo grąžintas atgal į tą šalį arba kuris lieka valstybių narių teritorijoje ir per visą laikotarpį nuo sulaikymo iki išsiuntimo pagal sprendimą dėl jo grąžinimo nėra įkalintas, suimtas arba kitaip apribota jo laisvė, visų pirštų atspaudus.“

Reglamentas „Dublinas III“

13 Reglamento „Dublinas III“ 4, 5, 9 ir 19 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(4) [1999 m. spalio 15 ir 16 d.] Tamperėje įvykusio [specialaus Europos Vadovų Tarybos] posėdžio išvadose taip pat konstatuojama, kad [bendrai Europos prieglobsčio sistemai] artimiausiu metu turėtų būti priskirtas aiškus ir veiksmingas valstybės narės, atsakingos už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo būdas;

(5) toks būdas ir valstybėms narėms, ir atitinkamiems asmenims turėtų būti grindžiamas objektyviais bei teisingais kriterijais. Jis pirmiausia turėtų padėti greitai nustatyti atsakingą valstybę narę, kad būtų galima garantuoti veiksmingą galimybę pradėti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūras ir netrukdyti siekiui greitai nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymus;

<…>

(9) atsižvelgiant į pirmojo etapo dokumentų įgyvendinimo vertinimo rezultatus, šiuo etapu reikėtų patvirtinti principus, kuriais grindžiamas Reglamentas [Nr. 343/2003], ir, remiantis sukaupta patirtimi, atlikti būtinus Dublino sistemos veiksmingumo ir pagal tą sistemą prašytojams suteiktos apsaugos patobulinimus. <…>

<…>

(19) siekiant užtikrinti veiksmingą atitinkamų asmenų teisių apsaugą, reikėtų įtvirtinti teisines garantijas ir teisę į veiksmingą teisės gynimo priemonę, kai priimami sprendimai dėl perdavimo atsakingai valstybei narei, laikantis visų pirma Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnio. Siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi tarptautinės teisės normų, veiksminga teisės gynimo nuo tokių sprendimų priemonė turėtų apimti tiek šio reglamento taikymo, tiek teisinių ir faktinių aplinkybių, susiklosčiusių valstybėje narėje, kuriai perduodamas prašytojas, vertinimą.“

14 Šio reglamento 3 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta:

„Jei remiantis šiame reglamente išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.“

15 Minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kai tik buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, kaip apibrėžta 20 straipsnio 2 dalyje, valstybėje narėje, jos kompetentingos institucijos iš karto praneša prašytojui apie šio reglamento taikymą, visų pirma apie:

<…>

b) atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijus, tokių kriterijų hierarchiją įvairiais procedūros etapais ir jų trukmę, įskaitant tai, kad pateikus tarptautinės apsaugos prašymą vienoje valstybėje narėje ta valstybė narė gali tapti atsakinga pagal šį reglamentą, net jei tokia atsakomybė nėra pagrįsta tais kriterijais;

c) asmeninį pokalbį pagal 5 straipsnį ir galimybę pateikti informaciją apie šeimos narių, giminaičių ar kitų asmenų, susijusių šeimos ryšiais, buvimą valstybėse narėse, įskaitant priemones, kuriomis prašytojas gali pateikti tokią informaciją;

<…>“

16 To paties reglamento 6 straipsnio 4 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„8 straipsnio taikymo tikslais valstybė narė, kurioje nelydimas nepilnametis pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, kuo skubiau imasi atitinkamų veiksmų, kad nustatytų, ar valstybių narių teritorijoje esama nelydimo nepilnamečio šeimos narių, brolių ir (arba) seserų arba giminaičių, kartu saugodam[a] vaiko interesus.“

17 Reglamento „Dublinas III“ 13 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Kai remiantis tiesioginiais ar netiesioginiais įrodymais, apibūdintais šio reglamento 22 straipsnio 3 dalyje nurodytuose dviejuose sąrašuose, įskaitant reglamente [„Eurodac“] nurodytus duomenis, nustatoma, kad prašytojas neteisėtai kirto valstybės narės sieną, sausuma, jūra ar oru atvykdamas iš trečiosios šalies, už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą yra atsakinga ta valstybė narė, į kurią jis taip atvyko. Šios atsakomybės išnyksta praėjus 12 mėnesių nuo tokio neteisėto sienos kirtimo dienos.“

18 Šio reglamento 17 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Nukrypdama nuo 3 straipsnio 1 dalies, kiekviena valstybė narė gali nuspręsti nagrinėti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės jai pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą net tada, kai ji pagal šiame reglamente nustatytus kriterijus neatsako už tokį nagrinėjimą.

<…>“

19 Minėto reglamento 18 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pagal šį reglamentą atsakinga valstybė narė įpareigojama:

a) 21, 22 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis perimti savo žinion prašytoją, prašymą pateikusį kitoje valstybėje narėje;

b) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti prašytoją, kurio prašymas yra nagrinėjamas ir kuris paprašė tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje;

c) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, atsiėmusį nagrinėjamą prašymą ir paprašiusį tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba esantį kitos valstybės narės teritorijoje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento;

d) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, kurio prašymas buvo atmestas ir kuris paprašė apsaugos kitoje valstybėje narėje arba kuris be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje.“

20 To paties reglamento 20 straipsnio 1, 2 ir 5 dalyse numatyta:

„1. Atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, kai tik valstybei narei pirmą kartą pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

2. Tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka užpildyta prašytojo pateikta prašymo forma arba valdžios institucijų parengtas pranešimas. Tais atvejais, kai prašymas pateikiamas ne raštu, laiko tarpas tarp ketinimo pareiškimo ir pranešimo parengimo turėtų būti kuo trumpesnis.

<…>

5. Prašytoją, kuris atsakingos valstybės narės nustatymo metu atsiėmė pirmąjį kitoje valstybėje narėje pateiktą prašymą, yra kitoje valstybėje narėje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento arba kuris joje pateikia tarptautinės apsaugos prašymą, laikydamasi 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytų sąlygų, atsiima valstybė narė, kuriai tas tarptautinės apsaugos prašymas buvo pateiktas pirmiausiai, kad būtų baigta atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra.

<…>“

21 Reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jei valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, mano, kad už to prašymo nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė narė, ji gali kuo skubiau ir jokiu būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo to prašymo pateikimo, kaip apibrėžta 20 straipsnio 2 dalyje, dienos paprašyti, kad ta kita valstybė narė perimtų prašytoją savo žinion.

Nepaisant pirmos pastraipos, nustačius atitiktį sistemoje „Eurodac“ lyginant su duomenimis, įregistruotais pagal [reglamento „Eurodac“] 14 straipsnį, prašymas siunčiamas per du mėnesius nuo to atitikties rezultato gavimo pagal to reglamento 15 straipsnio 2 dalį.

Jei prašymas perimti prašytoją savo žinion per pirmoje ir antroje pastraipose nustatytus laikotarpius nepateikiamas, atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei, kurioje prašymas buvo pateiktas.“

22 Reglamento „Dublinas III“ 22 straipsnyje nustatyta:

„1. Prašoma valstybė narė atlieka reikalingus patikrinimus ir sprendimą dėl prašymo perimti prašytoją savo žinion pateikia per du mėnesius nuo prašymo gavimo dienos.

<…>

3. Komisija, priimdama įgyvendinimo aktus, sudaro ir periodiškai peržiūri du sąrašus, kuriuose pagal šios dalies a ir b punktuose išdėstytus kriterijus nurodomi svarbūs tiesioginių ir netiesioginių įrodymų elementai, sudarymo ir periodinės peržiūros. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 44 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

a) Tiesioginiai įrodymai:
   i) tai oficialūs įrodymai, lemiantys atsakomybę pagal šį reglamentą, kol jie neatmetami tiesioginiais įrodymais įrodžius priešingą dalyką;

<…>

6. Tais atvejais, kai prašančioji valstybė narė prašo skubaus atsakymo <…>, prašoma valstybė narė visaip stengiasi laikytis prašomo termino. Išimtiniais atvejais, kai galima įrodyti, kad prašymo perimti prašytoją savo žinion nagrinėjimas yra itin sudėtingas, prašoma valstybė narė gali duoti atsakymą praėjus prašomam terminui, bet visais atvejais per mėnesį. <…>

7. Tai, kad sprendimas nepriimamas per 1 dalyje nustatytą dviejų mėnesių laikotarpį ir per 6 dalyje minėtą vieno mėnesio laikotarpį, prilygsta prašymo priėmimui ir reiškia pareigą perimti asmenį savo žinion, taip pat pareigą tinkamai pasirūpinti atvykimo organizavimu.“

23 Šio reglamento 27 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Prašytojas <…> turi teisę į veiksmingą teisės gynimo priemonę ir gali pateikti teismui skundą dėl sprendimo dėl perdavimo faktinių ir teisinių pagrindų arba prašyti jį peržiūrėti.“

24 Minėto reglamento 28 straipsnio 3 dalyje nurodyta:

„Sulaikymas trunka kuo trumpesnį laikotarpį ir ne ilgiau nei pagrįstai būtina reikalaujamoms administracinėms perdavimo procedūroms su deramu kruopštumu atlikti, kol bus įvykdytas perdavimas pagal šį reglamentą.

Kai asmuo sulaikomas pagal šį straipsnį, prašymo perimti savo žinion arba atsiimti pateikimo laikotarpis neviršija vieno mėnesio nuo prašymo pateikimo. <…>

<…>

Kai prašančioji valstybė narė nesilaiko prašymo perimti savo žinion arba atsiimti pateikimo terminų <…>, asmuo nebegali būti sulaikytas. <…>“

Vokietijos teisė

25 2008 m. rugsėjo 2 d. paskelbtos redakcijos *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas) (*BGBl*. I, 2008, p. 1798; toliau – *AsylG*) 5 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Sprendimus dėl prieglobsčio prašymų priima [tarnyba]. Pagal šį įstatymą [tarnyba] taip pat atsakinga už priemones ir sprendimus užsieniečių teisės srityje.“

26 *AsylG* 14 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Prieglobsčio prašymas pateikiamas [tarnybos] padaliniui, kuris yra priskirtas prie už užsieniečio priėmimą atsakingo priėmimo centro.“

27 *AsylG* 23 straipsnyje nustatyta:

„(1) Užsienietis, priimtas į priėmimo centrą, įpareigojamas nedelsiant arba priėmimo centro nustatytą dieną asmeniškai atvykti į [tarnybos] padalinį pateikti prieglobsčio prašymo.

(2) <…> Priėmimo centras nedelsdamas praneša jam priskirtam [tarnybos] padaliniui apie priėmimo centre priimtą užsienietį <…>.“

28 *AsylG* 63a straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Užsieniečiui, kuris siekia, kad jam būtų suteiktas prieglobstis, bet dar nepateikė prieglobsčio prašymo, nedelsiant išduodama pažyma dėl prieglobsčio prašytojo registracijos. Joje pateikiami užsieniečio asmens duomenys ir nuotrauka, taip pat priėmimo centro, į kurį užsienietis turi nedelsdamas kreiptis, kad pateiktų prieglobsčio prašymą, pavadinimas.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

29 2015 m. rugsėjo 14 d. Miunchene (Vokietija) T. Mengesteab paprašė *Regierung von Oberbayern* (Aukštutinės Bavarijos vyriausybė, Vokietija) suteikti prieglobstį. Tą pačią dieną ši institucija išdavė jam pirmą pažymą dėl prieglobsčio prašytojo registracijos. Antrą tokią pažymą 2015 m. spalio 8 d. jam išdavė *Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld* (Bylefeldo centrinė užsieniečių institucija, Vokietija).

30 Nors nagrinėdamas bylą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenustatė, kada viena iš šių institucijų perdavė informaciją apie prašytoją tarnybai, jis vis dėlto galėjo konstatuoti, kad T. Mengesteab kelis kartus siuntė tarnybai savo pažymą dėl prieglobsčio prašytojo registracijos ir kad vėliausiai 2016 m. sausio 14 d. tarnyba gavo šios pažymos originalą, jos kopiją ar pagrindinę joje pateikiamą informaciją.

31 2016 m. liepos 22 d. tarnyboje įvyko pokalbis su T. Mengesteab ir jam buvo suteikta galimybė pateikti oficialų prašymą suteikti prieglobstį.

32 Atlikus paiešką sistemoje ir paaiškėjus, kad Italijoje buvo paimti suinteresuotojo asmens pirštų atspaudai, 2016 m. rugpjūčio 19 d. tarnyba paprašė Italijos institucijų perimti T. Mengesteab savo žinion, remiantis reglamento „Dublinas III“ 21 straipsniu.

33 Italijos valdžios institucijos į šį prašymą perimti savo žinion neatsakė.

34 2016 m. lapkričio 10 d. sprendimu tarnyba atmetė T. Mengesteab pateiktą prieglobsčio prašymą, konstatavo, kad nėra motyvų, dėl kurių būtų draudžiama jį išsiųsti, nurodė jį perduoti Italijai ir nustatė draudimą atvykti į šalį ir būti joje šešis mėnesius nuo išsiuntimo dienos.

35 T. Mengesteab apskundė šį sprendimą *Verwaltungsgericht Minden* (Mindeno administracinis teismas, Vokietija); prie skundo jis pridėjo prašymą sustabdyti sprendimo vykdymą. Šis teismas 2016 m. gruodžio 22 d. patenkino prašymą sustabdyti sprendimo vykdymą.

36 Grįsdamas savo skundą pareiškėjas pagrindinėje byloje iš esmės teigia, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalį atsakomybė už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą perėjo Vokietijos Federacinei Respublikai, nes prašymas perimti savo žinion buvo pateiktas tik suėjus šios nuostatos pirmoje pastraipoje numatytam trijų mėnesių terminui.

37 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad pagal Vokietijos teisę prieglobsčio prašymo procedūra, paprastai vykdoma ne tarnyboje, o kitoje institucijoje, skiriasi nuo oficialaus prieglobsčio prašymo pateikimo tarnybai. Prieglobsčio prašantis trečiosios valstybės pilietis siunčiamas į priėmimo centrą, kuriame gauna pažymą dėl prieglobsčio prašytojo registracijos. Tada šis centras nedelsdamas privalo informuoti tarnybą, kad atitinkamas asmuo paprašė prieglobsčio. Vis dėlto šia informacija disponuojančios institucijos dažnai nevykdė šios pareigos, ypač 2015 m. antrąjį ketvirtį, dėl neįprastai padidėjusio šiuo laikotarpiu į Vokietiją atvykusių prieglobsčio prašytojų skaičiaus. Taigi daug prieglobsčio prašytojų teko kelis mėnesius laukti, kol galės pateikti oficialius prieglobsčio prašymus, ir nebuvo galimybių paspartinti procedūrą.

38 Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Minden* (Mindeno administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar prieglobsčio prašytojas gali remtis atsakomybės perėjimu prašančiajai valstybei narei dėl to, kad baigėsi terminas pateikti prašymą perimti prašytoją savo žinion ([reglamento „Dublinas III“] 21 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa)?

2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, ar prieglobsčio prašytojas gali remtis atsakomybės perėjimu ir tuo atveju, jei prašoma valstybė narė vis dar yra pasiruošusi perimti jį savo žinion?

3. Jei atsakymas į antrąjį klausimą būtų neigiamas, ar iš prašomos valstybės narės aiškaus ar numanomo sutikimo ([reglamento „Dublinas III“] 22 straipsnio 7 dalis) galima daryti išvadą, kad prašoma valstybė narė vis dar yra pasiruošusi prieglobsčio prašytoją perimti savo žinion?

4. Ar dviejų mėnesių terminas, nustatytas [reglamento „Dublinas III“] 21 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, gali baigtis pasibaigus trijų mėnesių terminui pagal [reglamento „Dublinas III“] 21 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, jei prašančioji valstybė narė sugaišta daugiau kaip mėnesį nuo trijų mėnesių termino pradžios, kol pateikia užklausą duomenų bazėje „Eurodac“?

5. Ar tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu pagal [reglamento „Dublinas III“] 20 straipsnio 2 dalį jau tuomet, kai pirmą kartą išduodama pažyma dėl prieglobsčio prašytojo registracijos, ar tik tuomet, kai parengiamas pranešimas apie pateiktą oficialų prieglobsčio prašymą? Visų pirma:
   a) Ar pažyma dėl prieglobsčio prašytojo registracijos yra prašymo forma, ar pranešimas pagal [reglamento „Dublinas III“] 20 straipsnio 2 dalį?
   b) Ar kompetentinga institucija pagal [reglamento „Dublinas III“] 20 straipsnio 2 dalį yra institucija, atsakinga už prašymo formos priėmimą arba pranešimo parengimą, ar institucija, atsakinga už sprendimo dėl prieglobsčio prašymo priėmimą?
   c) Ar valdžios institucijos parengtas pranešimas laikomas pateiktu kompetentingai institucijai ir tuomet, kai jai buvo perduota esminė informacija apie prašymo formos arba pranešimo turinį, ar jai vis dėlto reikia pateikti pranešimo originalą arba kopiją?

6. Ar pernelyg ilgas laiko tarpas nuo pirmojo prieglobsčio prašymo arba pirmos pažymos dėl prieglobsčio prašytojo registracijos išdavimo iki prašymo perimti savo žinion pateikimo gali lemti atsakomybės perėjimą prašančiajai valstybei narei pagal analogiškai taikomą [reglamento

„Dublinas III“] 21 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą arba prašančiosios valstybė narės pareigą pasinaudoti savo teise prisiimti atsakomybę pagal [reglamento „Dublinas III“] 17 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą?

7. Jei atsakymas į šeštąjį klausimą dėl vienos iš alternatyvų būtų teigiamas, nuo kokio momento galima kalbėti apie nepagrįstą vėlavimą pateikti prašymą perimti savo žinion?

8. Ar prašymas perimti savo žinion, kuriame prašančioji valstybė narė nurodo tik atvykimo į prašančiąją valstybę narę datą ir oficialaus prieglobsčio prašymo pateikimo datą, tačiau nenurodo, kada pirmą kartą paprašyta suteikti prieglobstį arba kada pirmą kartą išduota pažyma dėl prieglobsčio prašytojo registracijos, laikytinas pateiktu per [reglamento „Dublinas III“] 21 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatytą terminą, o gal toks prašymas yra „negaliojantis“?“

Procesas Teisingumo Teisme

39 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paprašė taikyti Teisingumo Teismo procedūros reglamento 105 straipsnyje numatytą pagreitintą procedūrą.

40 2017 m. vasario 15 d. Nutartimi *Mengesteab* (C-670/16, nepaskelbta Rink., EU:C:2017:120) Teisingumo Teismo pirmininkas patenkino šį prašymą.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo ir antrojo klausimų

41 Pirmuoju ir antruoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad tarptautinės apsaugos prašytojas, skųsdamas sprendimą jį perduoti, gali remtis minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalimi, nors prašoma valstybė narė yra pasiruošusi perimti šį prašytoją savo žinion.

42 Reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad tarptautinės apsaugos prašytojas turi teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę ir gali pateikti teismui skundą dėl sprendimo dėl perdavimo faktinių ir teisinių pagrindų arba prašyti jį peržiūrėti.

43 Tarptautinės apsaugos prašytojui prieinamos teisių gynimo priemonės apskųsti sprendimą dėl jo perdavimo apimtis nustatyta šio reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje: joje nurodyta, jog, siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi tarptautinės teisės normų, reglamente įtvirtinta veiksminga teisių gynimo dėl sprendimų dėl perdavimo priemonė turi apimti, pirma, šio reglamento taikymo ir, antra, teisinių ir faktinių aplinkybių, susiklosčiusių valstybėje narėje, kuriai perduodamas prieglobsčio prašytojas, vertinimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 38 ir 39 punktus).

44 Šiuos argumentus patvirtina valstybės narės, atsakingos už vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo sistemos (toliau – Dublino sistema) bendra evoliucija, įvykusi priėmus reglamentą „Dublinas III“, taip pat šiuo reglamentu siekiami tikslai (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 45 punktą).

45 Dėl šios evoliucijos primintina, kad šiame reglamente Sąjungos teisės aktų leidėjas ne tik nustatė organizacines taisykles, kuriomis reguliuojami valstybių narių tarpusavio santykiai siekiant nustatyti atsakingą valstybę narę, bet ir nusprendė įtraukti į šią procedūrą prieglobsčio prašytojus ir įpareigojo valstybes nares pranešti jiems apie atsakomybės kriterijus ir suteikti jiems galimybę pateikti

informaciją, leidžiančią teisingai taikyti šiuos kriterijus, taip pat užtikrino jiems teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę dėl sprendimų juos perduoti, kurie galbūt bus priimti procedūros pabaigoje (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 47–51 punktus).

46 Dėl tikslų, kurių siekiama minėtu reglamentu, be kita ko, pabrėžtina, kad iš jo 9 konstatuojamosios dalies matyti, jog šiuo reglamentu patvirtinami principai, kuriais grindžiamas Reglamentas Nr. 343/2003, ir remiantis sukaupta patirtimi siekiama atlikti būtinus ne tik Dublino sistemos veiksmingumo, bet ir prašytojams suteikiamos apsaugos patobulinimus; prašytojų apsauga užtikrinama, be kita ko, jiems suteikiama veiksminga ir visapusiška teismine apsauga (2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 52 punktas).

47 Jei reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje numatyta teisė į teisių gynimo priemonę būtų aiškinama siaurai, tai galėtų kliudyti pasiekti šį tikslą (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 53 punktą).

48 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ši nuostata aiškintina taip, jog pagal ją tarptautinės apsaugos prašytojui užtikrinama veiksminga teisminė apsauga, be kita ko, užtikrinant galimybę pateikti skundą dėl sprendimo jį perduoti, kuris gali apimti šio reglamento taikymo nagrinėjimą, įskaitant minėtame reglamente numatytų procesinių garantijų užtikrinimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 22 punktą).

49 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, nors reglamento „Dublinas III“ taikymas iš esmės grindžiamas atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra, o tokia valstybė nustatoma remiantis šio reglamento III skyriuje įtvirtintais kriterijais (2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 41 punktas ir 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 23 punktas), ši procedūra yra perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūrų dalis, o jos privalo būti vykdomos laikantis taisyklių, be kita ko, išdėstytų minėto reglamento VI skyriuje.

50 Kaip savo išvados 72 punkte pažymėjo generalinė advokatė, šios procedūros, be kita ko, turi būti vykdomos laikantis griežtų terminų.

51 Reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad prašymas perimti asmenį savo žinion turi būti pateiktas kuo skubiau ir jokio būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos. Neatsižvelgiant į šį pirmąjį terminą, nustačius atitiktį sistemoje „Eurodac“ lyginant su duomenimis, įregistruotais pagal reglamento „Eurodac“ 14 straipsnį, šis prašymas turi būti pateiktas per du mėnesius nuo to atitikties rezultato gavimo.

52 Pažymėtina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas apibrėžė šių terminų nesilaikymo padarinius, reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje nustatęs, kad jeigu minėtas prašymas per nurodytus terminus nepateikiamas, atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei narei, kurioje jis buvo pateiktas.

53 Darytina išvada, kad, nors šio reglamento 21 straipsnio 1 dalies nuostatomis apibrėžiama perėmimo savo žinion procedūra, jos, kaip ir minėto reglamento III skyriuje išdėstyti kriterijai, padeda nustatyti ir atsakingą valstybę narę, kaip ji suprantama pagal šį reglamentą. Taigi sprendimas perduoti prašytoją kitai valstybei narei nei ta, kurioje pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, negali būti laikomas priimtas laiku, suėjus šiose nuostatose nurodytiems terminams.

54 Minėtomis nuostatomis iš esmės taip pat prisidedama prie reglamento „Dublinas III“ 5 konstatuojamojoje dalyje nurodyto greito tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimo tikslo siekimo, nes pagal jas užtikrinama, kad tuo atveju, kai delsiama vykdyti perėmimo savo žinion procedūrą, tarptautinės apsaugos prašymas nagrinėjamas valstybėje narėje, kurioje jis buvo pateiktas, kad toks nagrinėjimas nebūtų dar labiau užtęstas, jeigu būtų priimtas ir vykdomas sprendimas perduoti prašytoją.

55 Šiomis aplinkybėmis, siekiant užtikrinti, kad ginčijamas sprendimas dėl perdavimo buvo priimtas teisingai pritaikius šiame reglamente numatytą atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą, teismas, kuriam pateiktas skundas dėl sprendimo perduoti, turi galėti išnagrinėti prieglobsčio prašytojo teiginius dėl minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalyje įtvirtintų nuostatų pažeidimo (pagal analogiją žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 26 punktą).

56 Šios išvados negali paneigti Jungtinės Karalystės vyriausybės ir Komisijos argumentas, kad dėl šios nuostatos procedūrinio pobūdžio ja negalima remtis pateikiant to reglamento 27 straipsnio 1 dalyje numatytą skundą.

57 Be to, kas jau išdėstyta šio sprendimo 53 punkte, konstatuotina, kad reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnyje nedaroma jokio skirtumo tarp nuostatų, kuriomis galima remtis pateikiant joje numatytą skundą, ir kad šio reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje daroma bendro pobūdžio nuoroda į minėto reglamento taikymo kontrolę.

58 Be to, toks nurodytas reglamente „Dublinas III“ suteikiamos teisminės apsaugos apimties apribojimas neatitiktų šio reglamento 9 konstatuojamojoje dalyje įtvirtinto tikslo sustiprinti tarptautinės apsaugos prašytojams suteikiamą apsaugą, nes sustiprinta apsauga – tai praktiškai iš esmės procesinio pobūdžio garantijų suteikimas šiems prašytojams (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 47–51 punktus).

59 Dėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo antrajame klausime nurodytos aplinkybės, kad prašoma valstybė narė būtų pasiruošusi perimti atitinkamą asmenį savo žinion, nors ir suėjo minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalyje nustatyti terminai, pažymėtina, kad ji nėra lemiama.

60 Reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje numatytą skundą iš esmės galima pateikti tik tuo atveju, jeigu prašoma valstybė narė aiškiai, kaip numatyta šio reglamento 22 straipsnio 1 dalyje, arba numanomai, kaip numatyta 22 straipsnio 7 dalyje, sutiko perimti prašytoją savo žinion, tačiau dėl šios aplinkybės negalima apskritai apriboti minėto 27 straipsnio 1 dalyje numatytos teisminės kontrolės apimties (šiuo klausimu žr. šios dienos Sprendimo *A. S.*, C-490/16, 33 ir 34 punktus).

61 Be to, konkrečiau dėl minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalies pabrėžtina, kad jos trečioje pastraipoje numatyta, jog, jeigu sueina pirmesnėse dviejose pastraipose numatyti terminai, atsakomybė savaime pereina valstybei narei, kurioje buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, ir nereikalaujama jokios prašomos valstybės narės reakcijos.

62 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį ir antrąjį klausimus reikia atsakyti taip: reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 19 konstatuojamąja dalimi, aiškintina taip, kad tarptautinės apsaugos prašytojas, skųsdamas sprendimą jį perduoti, gali remtis tuo, kad suėjo minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalyje numatytas terminas, net jeigu prašoma valstybė narė yra pasiruošusi perimti šį prašytoją savo žinion.

Dėl ketvirtojo klausimo

63 Ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad prašymas perimti savo žinion gali būti laikomas pateiktas laiku, praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos, jeigu toks prašymas pateiktas per du mėnesius nuo pranešimo apie atitiktį sistemoje „Eurodac“ gavimo, kaip tai apibrėžta toje nuostatoje.

64 Primintina, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą prašymas perimti asmenį savo žinion turi būti pateiktas kuo skubiau ir jokio būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos.

65 Šio reglamento 21 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje numatyta, kad, neatsižvelgiant į minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, nustačius atitiktį sistemoje „Eurodac“ lyginant su duomenimis, įregistruotais pagal reglamento „Eurodac“ 14 straipsnį, šis prašymas turi būti pateiktas per du mėnesius nuo pranešimo apie atitiktį gavimo.

66 Reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje nustatyta, kad „jei prašymas perimti prašytoją savo žinion per pirmoje ir antroje pastraipose nustatytus laikotarpius nepateikiamas, atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei, kurioje prašymas buvo pateiktas“.

67 Todėl iš pačios šios nuostatos formuluotės matyti, kad prašymą privaloma pateikti per šio reglamento 21 straipsnio 1 dalyje nustatytus terminus, o tai reiškia, kad bet kuriuo atveju prašymas perimti savo žinion negali būti pateiktas praėjus daugiau kaip trims mėnesiams nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos, ir jeigu gaunamas pranešimas apie atitiktį sistemoje „Eurodac“, tai nereiškia, kad galima praleisti šį terminą.

68 Šią išvadą patvirtina minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalies kontekstas ir jo tikslai, ir į tai reikia atsižvelgti aiškinant šią nuostatą.

69 Iš tiesų konkretus reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje numatytas terminas taikomas tik pranešimo apie atitiktį sistemoje „Eurodac“ lyginant su duomenimis, įregistruotais pagal reglamento „Eurodac“ 14 straipsnį, t. y. su neteisėtai kirtus išorės sieną paimtais pirštų atspaudais, gavimui.

70 Iš Reglamento Nr. 1560/2003 II priedo A sąrašo I dalies 7 punkto matyti, kad tokia atitiktis yra neteisėto išorės sienos kirtimo įrodymas, kaip tai suprantama pagal reglamento „Dublinas III“ 13 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą kriterijų. Taigi ši atitiktis pagal šio reglamento 22 straipsnio 3 dalies a punkto i papunktį yra oficialus įrodymas, pagal kurį nustatoma atsakomybė pagal šį kriterijų, jeigu jis nepaneigiamas priešingais įrodymais.

71 Gavus minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje nurodytą pranešimą apie atitiktį sistemoje „Eurodac“, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra tampa paprastesnė, palyginti su atvejais, kai tokios atitikties nenustatoma.

72 Taigi šia aplinkybe atitinkamais atvejais galima pagrįsti trumpesnio termino nei trys mėnesiai, numatyti to paties reglamento 21 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje, o ne papildomo prie jo pridedamo termino taikymą.

73 Be to, šio sprendimo 67 punkte pateiktas reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalies aiškinimas atitinka šio reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje nurodytą greito tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimo tikslą, nes pagal jį užtikrinama, kad prašymas perimti savo žinion negalėtų būti laikomas pateiktas laiku, praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos.

74 Todėl į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti taip: reglamento „Dublinas III“ 21 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad prašymas perimti savo žinion negali būti laikomas pateiktas laiku, praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos, net jeigu toks prašymas pateiktas per mažiau nei du mėnesius nuo pranešimo apie atitiktį sistemoje „Eurodac“ gavimo, kaip tai apibrėžta toje nuostatoje.

Dėl penktojo klausimo

75 Pirmiausia pažymėtina, kad iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, jog tarnyba, kuri Vokietijoje yra institucija, atsakinga už pareigų, kylančių pagal reglamentą „Dublinas III“, vykdymą, gavo pažymos dėl prieglobsčio prašytojo registracijos originalą, jos kopiją ar pagrindinę joje pateiktą informaciją likus daugiau nei trims mėnesiams iki prašymo perimti savo žinion pateikimo, o atitinkamas trečiosios šalies pilietis pateikė oficialų prieglobsčio prašymą likus mažiau nei trims mėnesiams iki minėto prašymo pateikimo.

76 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad penktuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar šio reglamento 20 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, jeigu institucija, atsakinga už pareigų, kylančių pagal minėtą reglamentą, vykdymą, gauna viešosios valdžios institucijos išduotą rašytinį dokumentą, kuriuo patvirtinta, kad trečiosios valstybės pilietis paprašė tarptautinės apsaugos, ir atitinkamais atvejais, jeigu ši institucija gauna tik pagrindinę tokiame dokumente pateiktą informaciją, o ne patį dokumentą ar jo kopiją, o galbūt yra priešingai, toks prašymas laikomas pateiktu tik nuo oficialaus prieglobsčio prašymo pateikimo.

77 Reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka užpildyta prašytojo pateikta prašymo forma arba valdžios institucijų parengtas pranešimas.

78 Institucijų išduotas rašytinis dokumentas negali būti laikomas prašytojo pateikta prašymo forma, todėl, siekiant atsakyti į penktąjį klausimą, reikia nustatyti, ar toks dokumentas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gali būti „valdžios institucijų parengtas pranešimas“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą.

79 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, nors Sąjungos teisės leidėjo vartojamomis formuluotėmis aiškiai kalbama apie rašytinį institucijų išduotą dokumentą, tiksliau nenurodyta, kokios procedūros turėtų būti laikomasi išduodant tokį dokumentą, ar kokia informacija turėtų būti jame pateikta.

80 Kai vartojamas terminas „procès verbal“ (ar jo atitikmenys vokiečių, ispanų, prancūzų, italų, nyderlandų ar rumunų kalbomis), galima būtų daryti prielaidą, kad šiam dokumentui keliami konkrečios formos reikalavimai.

81 Vis dėlto kitomis, pavyzdžiui, danų, anglų, kroatų, lietuvių ar švedų, kalbomis vartojami terminai reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalyje numatytam institucijų parengtam dokumentui apibūdinti aiškiai nenurodo, kokios formos turėtų būti šis dokumentas.

82 Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sąjungos teisės nuostatos turi būti aiškinamos ir taikomos vienodai, atsižvelgiant į visomis Sąjungos kalbomis parengtas versijas (šiuo klausimu žr. 2005 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Jyske Finans*, C-280/04, EU:C:2005:753, 31 punktą).

83 Be to, aiškinant šio reglamento 20 straipsnio 2 dalies pirmą sakinį, svarbu atsižvelgti į jo kontekstą ir reglamentu siekiamus tikslus.

84 Pažymėtina, kad, pirma, šios nuostatos antrame sakinyje nurodyta, jog tais atvejais, kai prašymas pateikiamas ne raštu, laiko tarpas tarp ketinimo pareiškimo ir pranešimo parengimo turėtų būti kuo trumpesnis, o tai reiškia, kad šio pranešimo parengimas iš esmės yra formali procedūra, skirta tam, kad būtų užfiksuotas trečiosios valstybės piliečio ketinimas paprašyti tarptautinės apsaugos, ir jos vykdymas neturėtų būti vilkinamas.

85 Antra, iš to paties reglamento 20 straipsnio 1 dalies matyti, kad atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, kai tik valstybei narei pirmą kartą pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

86 Taigi reglamente „Dublinas III“ nustatyti vykdant šią procedūrą reikalingos informacijos surinkimo mechanizmai taikytini po to, kai pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

87 Be to, šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje aiškiai nustatyta, kad būtent po to, kai pateikiamas toks prašymas, prašytojas turi būti informuotas, be kita ko, apie atsakingos valstybės narės nustatymo kriterijus, asmeninio pokalbio surengimą ir galimybę pateikti informaciją kompetentingoms institucijoms. Taip pat iš minėto reglamento 6 straipsnio 4 dalies matyti, kad, be kita ko, taikant šio reglamento 8 straipsnyje išdėstytus atsakingos valstybės nustatymo kriterijus tuo atveju, jeigu tarptautinės apsaugos prašytojas yra nelydimas nepilnametis, atitinkamų veiksmų siekiant nustatyti, ar valstybių narių teritorijoje esama nelydimo nepilnamečio šeimos narių, brolių ir (arba) seserų ar giminaičių, reikia imtis po to, kai pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas.

88 Darytina išvada, jog tam, kad būtų galima faktiškai pradėti atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą, reikia, kad kompetentinga institucija būtų aiškiai informuota apie tai, kad trečiosios valstybės pilietis paprašė tarptautinės apsaugos, ir nebūtina, kad šiuo tikslu parengtas rašytinis dokumentas būtų tam tikros konkrečiai nustatytos formos ar kad jame būtų pateikta papildoma informacija, reikšminga taikant reglamente „Dublinas III“ įtvirtintus kriterijus arba, *a fortiori*, nagrinėjant tarptautinės apsaugos prašymo esmę. Šiame procedūros etape nereikia ir kad jau būtų buvęs surengtas asmeninis pokalbis.

89 Šį vertinimą patvirtina Reglamento Nr. 343/2003, kurio 4 straipsnio 2 dalis be esminių pakeitimų buvo pakartota reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalyje, parengiamųjų darbų analizė.

90 Iš Komisijos pasiūlymo [COM(2001) 447 *final*], kuriuo remiantis priimtas Reglamentas Nr. 343/2003, aiškinamojo memorandumo matyti, kad prieglobsčio prašymas turi būti laikomas faktiškai pateiktu tada, kai prieglobsčio prašytojo ketinimą patvirtina kompetentinga institucija, ir kad šio reglamento 4 straipsnio 2 dalyje pakartotas 1997 m. rugsėjo 9 d. pagal 1990 m. birželio 15 d. Dublino konvencijos 18 straipsnį įsteigto Komiteto sprendimo Nr. 1/97 dėl tam tikrų konvencijos įgyvendinimo nuostatų (OL L 281, 1997, p. 1) 2 straipsnis. Pastarojo straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta, kad prieglobsčio prašymas laikomas pateiktu „nuo tada, kai į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas patenka tai įrodantis rašytinis dokumentas – prieglobsčio prašytojo pateiktas prašymo blankas arba valdžios institucijų parengtas pranešimas“.

91 Trečia, tam tikrų svarbių tarptautinės apsaugos prašytojams suteikiamų garantijų veiksmingumas būtų apribotas, jeigu tokio rašytinio dokumento, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gavimo nepakaktų siekiant parodyti, kad buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

92 Dėl tokio aiškinimo ne tik vėluotų priemonių, skirtų nepilnamečio sujungimui su jo šeimos nariais užtikrinti, įgyvendinimas, bet ir pailgėtų tarptautinės apsaugos prašytojo sulaikymo trukmė, nes sulaikymo laukiant, kol bus pateiktas prašymas perimti savo žinion, maksimali trukmė pagal reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnio 3 dalį skaičiuojama nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo.

93 Ketvirta, reglamente „Dublinas III“ ypatingas vaidmuo suteikiamas pirmajai valstybei narei, kurioje buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas. Pagal šio reglamento 20 straipsnio 5 dalį ši valstybė narė iš esmės privalo atsiimti kitoje valstybėje narėje esantį prašytoją, kol nebaigta atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra. Be to, iš minėto reglamento 3 straipsnio 2 dalies matyti, kad jeigu, remiantis jame nustatytais kriterijais, negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už prašymo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

94 Siekiant, be kita ko, užtikrinti veiksmingą šių nuostatų taikymą, reglamento „Eurodac“ 9 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad kiekvieno prieglobsčio prašytojo pirštų atspaudai iš esmės turi būti perduoti sistemai „Eurodac“ ne vėliau kaip per 72 valandas nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo, kaip apibrėžta reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalyje.

95 Šiomis aplinkybėmis, jeigu toks dokumentas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nebūtų laikomas „pranešimu“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, trečiųjų valstybių piliečiams praktiškai būtų suteikta galimybė išvykti iš valstybės narės, kurioje jie paprašė tarptautinės apsaugos, ir iš naujo paprašyti tokios apsaugos kitoje valstybėje narėje, ir jų dėl šios priežasties nebūtų galima perduoti pirmajai valstybei narei, be to, būtų neįmanoma atsekti įrašo apie jų pirmąjį prašymą naudojantis sistema „Eurodac“. Tokia situacija galėtų labai paveikti Dublino sistemos veikimą, nes būtų paneigtas pagal reglamentą „Dublinas III“ pirmajai valstybei narei, kurioje buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, suteikiamas ypatingas statusas.

96 Penkta, jeigu toks dokumentas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, būtų laikomas „pranešimu“, kaip tai suprantama pagal reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalį, tai atitiktų šio reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje nurodytą greito tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimo tikslą, nes toks aiškinimas užtikrintų, kad atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra būtų pradėta kuo skubiau ir nebūtų vilkinama dėl to, kad reikėtų atlikti formalumą, kuris vykdant šią procedūrą nėra būtinas. Ir atvirkščiai, šis tikslas būtų pažeidžiamas, jeigu minėtos procedūros pradžia priklausytų vien nuo kompetentingos institucijos pasirinkimo, pavyzdžiui, paskirti susitikimą dėl asmeninio pokalbio.

97 Atsižvelgiant į visus šiuos argumentus, tokį rašytinį dokumentą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, išduotą viešosios valdžios institucijos ir patvirtinantį, kad trečiosios šalies pilietis paprašė tarptautinės apsaugos, reikia laikyti „pranešimu“, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 20 straipsnio 2 dalį.

98 Dėl pirmiau aptartos šios nuostatos reikšmės minėtu reglamentu įtvirtintoje sistemoje ir dėl jos tikslo pažymėtina, kad tokiame dokumente pateikiamos pagrindinės informacijos perdavimą kompetentingai institucijai reikia prilyginti šio dokumento originalo ar jo kopijos perdavimui. Taigi tokios informacijos perdavimo pakanka, kad būtų nustatyta, jog tarptautinės apsaugos prašymas laikytinas pateiktu.

99 Vokietijos ir Jungtinės Karalystės vyriausybių ir Komisijos argumentas, kad iš esmės reikėtų atsižvelgti į skirtumą tarp „prašyti“ tarptautinės apsaugos ir „pateikti“ tokį prašymą, kaip numatyta Procedūrų direktyvos 6 straipsnyje, negali paneigti šios išvados.

100 Nors nagrinėjamoje byloje nereikia nustatyti šio skirtumo apimties, pirmiausia konstatuotina, kad, išnagrinėjus šiuo klausimu įvairiuose bendrąją Europos prieglobsčio sistemą reglamentuojančiuose teisės aktuose vartojamas sąvokas, matyti, jog jos nėra galutinai suderintos. Įvairiose reglamento „Dublinas III“ kalbinėse versijose 18 straipsnio 1 dalyje nedarant skirtumo kalbama ir apie tarptautinės apsaugos prašymą, ir tokios apsaugos prašymo pateikimą, nors kitose kalbinėse versijose konkrečiai vartojamas tik arba vienas, arba kitas terminas. Panašiai ir Direktyvoje 2013/33 šie terminai skirtingose jos 6 straipsnio 1 dalies, 14 straipsnio 2 dalies ir 17 straipsnio 1 dalies kalbinėse versijose vartojami skirtingai.

101 Nors Procedūrų direktyvos 6 straipsnio 4 dalis ir reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalis labai panašios, vis dėlto šios nuostatos skiriasi, visų pirma tuo, kad pirmojoje nuostatoje numatyta, jog reikia atsižvelgti į institucijų parengtą dokumentą tik tuomet, kai tai numatyta nacionalinėje teisėje. Be to, Procedūrų direktyvos 6 straipsnio 4 dalis laikytina jos 6 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos taisyklės išimtimi, o ta taisyklė neturi atitikties reglamente „Dublinas III“.

102 Galiausiai pažymėtina, kad Procedūrų direktyvos 6 straipsnio 4 dalis ir reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalis yra dviejų skirtingų procedūrų nuostatos, šioms procedūroms nustatyti atskiri reikalavimai ir, be kita ko, kiek tai susiję su terminais, joms taikoma atskira tvarka, kaip numatyta Procedūrų direktyvos 31 straipsnio 3 dalyje.

103 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į penktąjį klausimą reikia atsakyti taip: reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalis aiškintina taip, kad tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai institucija, atsakinga už pareigų, kylančių pagal minėtą reglamentą, vykdymą, gauna viešosios valdžios

institucijos išduotą rašytinį dokumentą, kuriuo patvirtinta, kad trečiosios valstybės pilietis paprašė tarptautinės apsaugos, o atitinkamais atvejais ir tada, kai ši institucija gauna tik pagrindinę tokiame dokumente pateiktą informaciją, o ne patį dokumentą ar jo kopiją.

Dėl trečiojo ir šeštojo–aštuntojo klausimų

104 Atsižvelgiant į atsakymus, pateiktus į kitus klausimus, nebereikia atsakyti į trečiąjį ir šeštąjį–aštuntąjį klausimus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

105 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 27 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 19 konstatuojamąja dalimi, aiškintina taip, kad tarptautinės apsaugos prašytojas, skųsdamas sprendimą jį perduoti, gali remtis tuo, kad suėjo minėto reglamento 21 straipsnio 1 dalyje numatytas terminas, net jeigu prašoma valstybė narė yra pasiruošusi perimti šį prašytoją savo žinion.**

2. **Reglamento Nr. 604/2013 21 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad prašymas perimti savo žinion negali būti laikomas pateiktas laiku, praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo dienos, net jeigu toks prašymas pateiktas per mažiau nei du mėnesius nuo pranešimo apie atitiktį sistemoje „Eurodac“ gavimo, kaip tai apibrėžta šioje nuostatoje.**

3. **Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 2 dalis aiškintina taip, kad tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu, kai institucija, atsakinga už pareigų, kylančių pagal šį reglamentą, vykdymą, gauna viešosios valdžios institucijos išduotą rašytinį dokumentą, kuriuo patvirtinta, kad trečiosios valstybės pilietis paprašė tarptautinės apsaugos, o atitinkamais atvejais ir tada, kai ši institucija gauna tik pagrindinę tokiame dokumente pateiktą informaciją, o ne patį dokumentą ar jo kopiją.**

Parašai.